

10 metų

Svajonų
ROMANAI

kartu!

Aistra

NANCY WARREN
Nuobodu nebus

2016 gegužė–birželis

Vienungiai
Knygute.lt

Nancy Warren
(Nenci Voren)

NUOBODU NEBUS

Antrasis trilogijos
"Viengungiai"
romanas

Versta iš Nancy Warren, Breakaway, 2014
© Nancy Warren, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0057-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Vieną šiltą birželio vakarą laukinės Oregono gamtos kampelyje prie laužo sėdėjo trys vyrai. Tvirti, užsigrūdinę, patyrę keliautojai. Du iš jų viengungiai, o vienas besiruošiąs vesti. Keturių dienų kelionė kajakais šiems trims vienišiams buvo paskutinis laisvės oro gurkšnis. Makso Varo, Adamo Šonigano ir Dilano Kroso draugystė prasidėjo bene prieš tris dešimtmečius, dar smėlio dėžėje. Dabar, kai jiems per trisdešimt ir yra nemažai pasiekę profesinėje srityje, jie vis dar kartu tebežaidžia, tik, žinoma, nebe smėlio dėžėje, o ledo ritulio aikštėje.

Laužas spragsėjo skleisdamas šviesą ir šilumą. Maksui, kuris visą dieną galynėjosi su nepastoviomis srovėmis, maudė raumenis. Jis pakrutino pečius žinodamas, kad rytoj laukia tas pats. Jie jau buvo suvalgę vakarienę – befstrogeną aliuminio pakuotėje, pirktą kažkurioje žygeivių užkandinėje. Dabar nakčiai pasistatę palapines ir ištraukę ant kranto kajakus, iš metalinių puodelių gurkšnojo stovyk-lautojų kavą. Maksas ir Adamas susimąstę žiūrėjo į laužo liepsną, o kaip visada nenustygstantis

Dilanas iš akmenų statė inukšuką¹. Kai jam tai nusibodo, jis netikėtai paklausė:

- Na, Adamai, ar nesigaili pakliuvęs ant kabliuko?

Adamas atitraukė žvilgsnį nuo laužo liepsnos ir pakėlė į draugą akis.

- Ne, - atvirai prisipažino jis. - Tiesą sakant, jei galėčiau pareikšti tik vienintelį norą, jis būtų toks - kad su Serena būčiau susipažinęs gerokai anksčiau.

Prisiminęs, su kokiomis moterimis Adamas susitikinėjo per savo audringą viengungio gyvenimą, Maksas buvo linkęs išsakyti lygiai tokį pat norą. Jam buvo tekę leisti laiką su kai kuriomis Adamo moterimis, ir jos jam pasirodė, švelniai tariant, keistokos. Tačiau Serena Long nuo pat jų pažinties dienos atrodė lyg būtų skirta Adamui. Žinoma, tada jiedu to nesuprato.

Tiesą sakant, Maksas šiek tiek didžiavosi, kad senų laikų draugę - koučingo specialistę supažindino su savo bičiuliu policininku, ku-

¹ Šiaurės Amerikos arkties regiono tautų žmogaus pavidalo akmeninis ženklas (čia ir toliau - vert. pastabos).

riam ledo ritulio rungtynių metu kildavo sunkumą. Kai Serena ėmė gauti bauginančius elektroninius laiškus, Adamas darė viską, kad ją apsaugotų, ypač kai ją persekiojantis pamišėlis nebepasitenkino vien grasinimais. Bet nėra to blogo, kas neišeitų į gera. Pagarsėjęs žudikas sėdo už grotų, o Adamas su Serena ketina tuoktis.

- Vienintelį norą. Oho, - tarė Dilanas. - Maksai, koks būtų tavo vienintelis noras?

Jam ruošiantis atsakyti, Dilanas pakėlė ranką.

- Tik jokių *pasauliui taikos ar išgydyti vėžį*. Tikiuosi, kad esame pakankamai atsakingi ir galėtume pasirinkti ką nors kilnaus, jei susitiktume norus pildantį džiną. Juk supranti, klausiu, ko linkėtum sau pačiam?

Maksas manė, jog turėtų drąsos stebukladorio džino paprašyti taikos pasauliui, bet suprato, kad yra per silpnas. Buvo vienas dalykas, kurio negausi už jokių pinigų ir nepelnysi sunkiu darbu.

- Prašyčiau infekcijos nepažeistų ausų. Atgailė, nuo vaikystės.

Dėl ko slapta apgailestauja Maksas, žino nedaugelis, tik artimiausi draugai. Žino apie jo

svajonę tapti astronautu. Ir kad vaikystėje užklupusi infekcija pažeidė jo klausą, ir jam nebeliko jokių galimybių. Dar besimokydamas gimnazijoje suprato, kad jam nelemta tapti astronautu.

- Taip, tikra nesėkmė. Bet juk žinai, kad tik išskirtiniai tampa astronautais? Argi ne taip?

- Man būtų pavykę, - neabejodamas pasakė Maksas kaip žmogus, kuriam netrūksta atkaklumo išsikelti tikslą ir kryptingai jo siekti. Jis turėjo gabumą ir reikiamų psichinių savybių. Kliudė tik klausa. Keista, ko tik imdavosi, jam visa sekėsi. Visa, išskyrus siekti svajonės.

- Juk negali skųstis gyvenimu, - guodė Adamas. - Galvą guldaui, daugelis astronautų savo profesiją iškeistų į tavo milijardus.

Maksas gūžtelėjo pečiais.

- Mielai sutikčiau keistis.

- Taip, suprantu.

Sprendžiant iš Makso patirties, galima pamanyti, kad pinigų užsidirbti lengva. Jis negalėjo dalyvauti kosminėse misijose, tad studijavo astrofiziką ir sukūrė klimato kontrolės sistemą, kurią tučtuoju įsigijo NASA. Tą sistemą patobulinęs, davė leidimą ja naudotis daugeliui stambių pasaulio oro linijų. Trisdešimt

penkerių tapo neįtikėtinai turtingas, ir dabar jis rizikos kapitalo vertintojas Pinigai nekėlė keblumų. Jo manymu, keblumų ėmė kelti nuobodulys.

- Gal pastaruoju metu įsigijai kokių bendrovių? - paklausė Dilanas.

- Tiesą sakant, ketinu pirkti oro linijas.

- Tikiuosi, kad tai viena iš didžiųjų Amerikos oro linijų, nes turiu pasakyti, kai paskutinį kartą skridau...

- Visai ne. Jos vadinasi *Arkties dvelksmas*.

- *Arkties dvelksmas*? Gal juokauji? Lyg kokia oro aušinimo sistema.

- Na, tai oro linijos. Maža Aliaskoje veikianti įmonė.

- Jei aš turėčiau tiek pinigų, pirkčiau jachtų. Ir brangių papuošalų maudymosi kostiumėlių modeliams, - Dilanas papurtė galvą. - O tu perki Mažosios lygos oro linijas.

- Dėl to jis turtingas, o tu ne, - konstatavo Adamas.

- Na, o tu, proto bokšte? - paklausė Maksas Dilano. - Ko norėtum, jei būtų išpildytas vienintelis tavo noras? Tik neprašyk pasauliui taikos.

- Nei Makso milijardų.

Dilanas šyptelėjo, ir jo balti dantys žybtelėjo laužo šviesoje. Akimirką pamastė ir tapo labai rimtas.

- Žinoma, rinkčiausi neprilygstamą galią. O gal didžiulę jėgą? Ar rentgeno matymą? Negaliu apsispręsti.

- Nagi, brolau. Liaukis kvailiojęs.

Adamas tarė:

- Žinai, manau, kad jis kalba rimtai.

- Gali neabejoti.

Maksas papurtė galvą ir paklausė Adamo:

- Kodėl mudu draugaujame su šiuo vyruku?

- Gal mus linksmina jo komiškumas? - Adamas pakreipė galvą ir sugavo į jį lekiantį kavos puodelį. Rimtai kalbėtis su Dilanu tas pats, kaip vištai aiškinti fizikos dėsnius.

Dilanas atsistojo ir pasiražė aukštai iškėlęs rankas.

- Na, dėl vieno nė kiek neabejoju - man dar yra tikimybė laimėti ištvermingiausio viengungio lažybas, nes galimybės dabar susilygino.

Maksas nusijuokė.

- Dabar likome tik mudu, bičiuli. Ir aš neketinu pasiduoti.

Po ilgo pasiplaukiojimo kajakais savaitgalį

Maksas grįžo į savo biurą Hanteryje, Vašingtone valstijoje, ir įsitikino, kad viskas, kaip įprastai, vyksta sklandžiai. Jo darbuotojai apsidžiaugė jį pamatę, bet nebuvo požymių, kad rikiuotųsi į eilę ir lauktų jo nurodymų.

Maksas buvo pakankamai sumanus ir samdė pačius geriausius darbuotojus. Leido jiems tvarkytis savo nuožiūra, mokėjo gerus atlyginimus, negailėjo pagyrimų ir paskatinimų. Dėl to darbuotojai buvo ištikimi, darbštūs ir iniciatyvūs. Jo verslas sukosi kaip laikrodžio rodyklė, o turtas kasdien laipsniškai augo.

Varo verslo įmonė buvo tokia sėkminga, kad net turėjo padalinį, kuris finansiškai rėmė labdaros ir kitas paramos organizacijas.

O tuo tarpu Maksimiljanas Varas, Varo verslo įmonės generalinis direktorius, nuobodžiavo.

Po susitikimo su vadovaujančiais darbuotojais, kurio metu pritarė jų pasiūlymams ir sutiko su jų sprendimais ir sąnaudomis, jis pasiteiravo Leslės Adamson, atsakingos už *Arkties dvelksmo* pirkimą, kaip sekasi šioje srityje. Leslė išsitraukė reikiamą aplanką.

- Sekasi gerai. Sandoris gana kuklus, remiantis mūsų standartais. Neturėtų kilti keblumų, nupirksime už tinkamą kainą, po to

įdarbinsime keletą gerų darbuotojų, kurie įmonę pavers pelninga. – Ji atvertė kelis puslapius atgal. – *Arkties dvelksmas* buvo sėkmingos vietinės reikšmės oro linijos. Praeito amžiaus šeštajame dešimtmetyje jas įkūrė mažosios aviacijos pilotai vyras ir žmona Linetė ir Karlas Landstromai.

– Jie tiekė reikmenis medžiotojų ir žvejų namams, skraidino paštą, įrangą miško ruošos ir kasybos darbams. Plėtėsi ir jiems ėmė sektis. Skraidino keliautojus, medžiotojus, geologus, kajakininkus į visus Aliaskos regionus. Bet per pastaruosius penkerius metus sėkmė nuo jų nusisuko. Įtakos turėjo ir ekonomikos nuosmukis. Taigi jie laiku nebeatsiskaito su tiekėjais ir nebeatitinka šių dienų reikalavimų. Manome, kad jie neieško ryšio su kitais verslais. Ten pakankamai išvystyta laivyba, ir šioje srityje galėtume turėti kad ir negausių, bet pastovių klientų. Gal rastume ką nors, kas norėtų poryčių, ar pagalvotume, ką dar galėtume pirkti, kad taptume regioninėmis oro linijomis.

Maksas gerai žinojo apie *Arkties dvelksmo* finansinę padėtį. Jie niekada nepirko verslo, apie jį kaip reikiant nepasidomėję ar kurio sėkmė netikėjo. Mažosios oro linijos susidūrė su sunkumais, bet jų įranga buvo gera, o pilo-

tai kvalifikuoti.

- Tavo tiesa. Oro linijoms trūksta sėkmės.

Leslė linktelėjo.

- Man neramu, kad nežinome, kokie tie sunkumai. Oro uoste mums vertėtų turėti savo žmogų.

- Arba ore, - pridūrė Maksas.

Leslė pritarė.

- Jiems reikia lėktuvo piloto. Tas, kuris turi komercinės aviacijos piloto licenciją ir yra su-manus, įsidarbinęs galėtų pašniukštinti, kas ten vyksta.

Nuobodulys po truputį ėmė sklaidytis.

- Manai, kad kuris nors iš mūsų galėtų ten patekti?

- Jei rastume pilotą, mano kontaktinis asmuo užtartų už jį žodelį *Arkties dvelksmo* vadovybei.

- Taip ir padarykime. Aš pažįstu reikiamą žmogų.

Maksas išmoko skraidyti dar besimokydamas gimnazijoje, vasarą dirbo statybose, kad galėtų sumokėti už pamokas. Prieš dešimtmetį įgijo komercinės aviacijos piloto licenciją. Nors jo gyvenimas pasisuko visai kita kryptimi, rūpinosi, kad toji licencija neprarastų galios. Jam

priklausė *Cessna* ir *Otter* lėktuvai, ir jis jais skraidė, kai tik pasitaikydavo proga. Jis neturėjo skraidymo Aliaskoje praktikos, bet pakankamai valandų buvo skraidęs Vašingtono ir Oregono valstijose ir tikėjosi, kad į tai bus atsižvelgta.

Buvo įsitikinęs, jog Leslei pavyks. Ji sumani.

Jai net abejonių nekilo, ar jis tiks būti mažosios aviacijos lėktuvo pilotu, nes žinojo, kad ir jis sumanus.

Ir štai Maksui teks daryti tai, ką labiausiai mėgsta. Jis pilotuos lėktuvą.

Klerė Landstrom hidroplanu *Beaver* sklandė oro srovėse virš Balteglių įlankos. Jos keleiviai – tėvas ir sūnus iš Tenesio valstijos – skrido į žvejų namą Takvolnote praleisti savaitę laukinėje gamtoje. Tėvas, Donas Karpenteris, sėdėjo gale ir neatitraukė akių nuo barškančio lango stiklo. Jo sūnus Kailas sėdėjo šalia Klerės priekinėje sėdynėje. Jis buvo aštuoniolikos ir stengėsi atrodyti ramus, bet ji matė, kad jis jaudinasi, nes ne kasdien tenka skristi sėdint šalia pilotės, ir kad mėgaujasi įspūdingiausiu pasaulyje peizažu iš oro. Visi trys bendravo per ausines.

- Pasirinkote nuostabią dieną paskraidyti, -

pasakė Klerė džiaugdamasi saule gal net labiau nei jos keleiviai. – Ten toluomoje Makinlio kalnas, – parodė ji. Kalnas buvo su sniego kepture, puikus, didingas. Ji pažiūrėjo žemyn. Nusišypsojo. – Pažvelkite į kairę, – tarė. – Ar matote banginius?

Klerė nuleido lėktuvą žemiau ir sklendė virš būrio pilkųjų banginių, kurie šokinėjo iš vandens ir žaidė. Saulės spindulys blykstelėjo nuo nugaros peleko, vienas banginis iškilo į paviršių ir purkštelėjo dulksnos debesėlį.

– Žiūrėk, – sušuko Kailas, – po vandeniu matyti jis visas. Jie išsiėmė fotoaparatus, akimirką tarp tėvo ir sūnaus atsirado šis tas bendra. Klerė pamanė, kad gal tai ir buvo jų kelionės tikslas.

Jai niekada nepabosta rodyti turistams savo mėgstamas vietas. Ji pasuko atgal ir dar kartą praskrido, kad jos klientai pasimėgautų žaidžiančiais banginiais, ir padarė viražą, kad Donui pavyktų aiškesnės nuotraukos. Tada nuskrido žvejų namo pusėn.

– Ponia, esate puiki pilotė, ačiū, – pasakė Donas Karpenteris jai doke iškraunant jų žūklės įrangą.

– Nėra už ką....